

De Vortex Kosmologie

De Vortex Kosmologie

Peter Nijman

Schrijver: Peter Nijman

Coverontwerp: Peter en ChatGPT

ISBN: 9789403900667

© 2026 Peter Nijman Alle rechten voorbehouden

Dit boek bevat een origineel theoretisch model ontwikkeld door de auteur. Alle concepten, termen en interpretaties — waaronder de Vortex Kosmologie — zijn uniek en vallen onder het intellectueel eigendom van de auteur. De inhoud is speculatief en filosofisch van aard en vormt geen empirisch bewezen wetenschap.

Inhoud

Voorwoord

Hoofdstuk 1 — De grenzen van het huidige kosmische model

Hoofdstuk 2 — De grenzen van lineair denken

Hoofdstuk 3 — Het universum als vortex

Hoofdstuk 4 — Implosie = explosie

Hoofdstuk 5 — Zwarte gaten als regeneratiepunten

Hoofdstuk 6 — Donkere materie als vergruisde massa

Hoofdstuk 7 — Roodverschuiving als perspectief

Hoofdstuk 8 — Cycli herhalen processen, geen objecten

Hoofdstuk 9 — De schaal is niet absoluut

Hoofdstuk 10 — De positie van de mens in de vortex

Hoofdstuk 11 — Het Multiversum naar binnen gekeerd

Hoofdstuk 12 — De kosmische boomstructuur

Hoofdstuk 13 — Wat dit betekent voor natuurkunde

Hoofdstuk 14 — Wat dit betekent voor filosofie

Hoofdstuk 15 — De toekomst van kosmologie

Hoofdstuk 16 — Waarheid als naamgeving

Epilogus — De spiraal gaat verder

VOORWOORD

De moderne kosmologie is gebouwd op aannames die nooit volledig zijn bewezen. We accepteren singulariteiten die niet kunnen bestaan, donkere energie die niemand begrijpt, en een uitdijend universum dat alleen uitdijt omdat wij het zo interpreteren. Dit boek biedt geen alternatief “verhaal”, maar een systeemtheorie: een manier van kijken die alle losse puzzelstukken samenbrengt in één coherent geheel. De Vortex-Kosmologie is geen fantasie, maar een logisch raamwerk dat de inconsistenties van de huidige modellen oplost door één simpele stap: we draaien het perspectief om.

DEEL I — HET PROBLEEM MET HET HUIDIGE UNIVERSUM

Hoofdstuk 1 — De kosmologie van vandaag: een lappendeken

Waarom het huidige model niet faalt door gebrek aan data, maar door gebrek aan perspectief

Er hangt een vreemde stilte over de moderne kosmologie. Niet de stilte van een universum dat uitdijt in alle richtingen, maar de stilte van een wetenschap die haar eigen fundamenten niet meer durft te bevragen. De Big Bang is een icoon geworden — een kosmologisch volksverhaal dat iedereen kent, maar bijna niemand begrijpt. Een verhaal dat begint met een explosie uit het niets, een universum dat plotseling verschijnt zonder oorzaak, zonder voorgeschiedenis, zonder context.

Maar als je de natuurkunde serieus neemt, kan niets zomaar uit het niets ontstaan. Niet in de kwantummechanica. Niet in de relativiteit. Niet in de thermodynamica. Niet in enig systeem dat we kennen. En toch mag de Big Bang dat wel. Waarom? Omdat we geen beter perspectief hadden.

1.1 — Een model gebouwd op noodverbanden

De moderne kosmologie rust op aannames die ooit pragmatisch waren, maar nu als heilige waarheden worden behandeld. De Big Bang is er één van. Donkere materie een andere. Donkere energie nog één. En dan zijn er de singulariteiten — wiskundige nooduitgangen die in geen enkele andere tak van de natuurkunde worden geaccepteerd, maar in de kosmologie zonder knippen worden omarmd.

Het universum, zo wordt ons verteld, begon als een punt met oneindige dichtheid. Oneindig. Een woord dat in de natuurkunde meestal betekent: hier klopt iets niet.

Maar in de kosmologie betekent het: dit is de basis van alles.

Het is alsof je een huis bouwt op een fundering van mist.

1.2 — De Big Bang als reconstructie, niet als observatie

De Big Bang is niet ontstaan omdat iemand een elegant idee had. Ze is ontstaan omdat de waarnemingen van Edwin Hubble — de roodverschuiving van verre sterrenstelsels — een verklaring nodig hadden.

De eenvoudigste interpretatie was:

alles beweegt van ons weg

dus moet het ooit dichter bij elkaar hebben gestaan

dus moet er een begin zijn geweest

Het is een logische redenering. Maar het is geen bewijs.

Het is alsof je een foto ziet van een druppel die van een blad valt, en concludeert dat de druppel uit het niets is ontstaan. Je ziet alleen het moment van loslaten, niet de cyclus die eraan voorafging.

De Big Bang is een reconstructie. Geen observatie.

1.3 — Donkere materie: de massa die we voelen maar niet zien

Toen astronomen ontdekten dat sterrenstelsels sneller draaien dan hun zichtbare massa toestaat, werd er een nieuw concept geïntroduceerd: donkere materie. Een onzichtbare substantie die:

- geen licht uitzendt
- geen licht absorbeert
- geen licht weerkaatst
- niet reageert met gewone materie
- maar wel zwaartekracht heeft

Met andere woorden: een entiteit die alleen bestaat omdat het model anders instort.

Donkere materie is geen ontdekking. Het is een correctieterm.

Een pleister op een scheurend model.

1.4 — Donkere energie: de kracht die niemand begrijpt

Toen bleek dat het universum niet alleen uitdijt, maar zelfs versneld uitdijt, werd er nóg een correctieterm toegevoegd: donkere energie.

Een mysterieuze kracht die:

- overal aanwezig is
- nergens zichtbaar is
- geen bron heeft
- geen mechanisme heeft
- maar wel 70% van het universum vormt

Het is alsof je een machine hebt die niet werkt, en zegt: “Er moet een onzichtbare motor zijn die we niet kunnen meten.”

Donkere energie is geen theorie. Het is een placeholder.

1.5 — Singulariteiten: de wiskundige nooduitgang

Wanneer de vergelijkingen van Einstein naar oneindigheden leiden, zegt de natuurkunde normaal gesproken:

“Onze vergelijking is buiten haar domein.”

Maar in de kosmologie zegt men:

“Dit is de oorsprong van alles.”

Een singulariteit is geen fysisch object. Het is een teken dat de theorie faalt.

En toch is de Big Bang een singulariteit. Zwarte gaten zijn singulariteiten. De kosmos is gebouwd op wiskundige nooduitgangen.

1.6 — Het universum als lappendeken

Als je de moderne kosmologie bekijkt als een systeem, zie je geen elegant geheel. Je ziet een lappendeken:

- Big Bang (onverklaard)
- inflatie (onverklaard)
- donkere materie (onverklaard)
- donkere energie (onverklaard)
- singulariteiten (onverklaard)
- uitdijning (onverklaard)

Het model werkt zolang je niet te veel vragen stelt.

Maar zodra je vraagt:

- Waar komt de Big Bang vandaan?
- Waarom bestaat donkere energie?
- Wat is donkere materie?
- Waarom zijn singulariteiten toegestaan?
- Waarom dijt het universum uit?

Dan valt het model uiteen

1.7 — De behoefte aan een nieuw perspectief

De natuurkunde heeft altijd vooruitgang geboekt wanneer iemand het perspectief durfde om te draaien:

- Newton: beweging is niet absoluut
- Einstein: tijd is niet absoluut
- Heisenberg: zekerheid is niet absoluut
- Dirac: materie is niet absoluut

En nu is het tijd voor de volgende stap:

ruimte is niet absoluut. schaal is niet absoluut. waarneming is niet absoluut.

De Vortex Kosmologie begint niet met een explosie, maar met een vraag:

Wat als we het universum verkeerd om bekijken?

Hoofdstuk 2 — De grenzen van lineair denken

Waarom rechte lijnen ons blind maken voor een spiraaluniversum

Er is een diepgewortelde neiging in de menselijke geest om de wereld te zien als een rechte lijn. Een begin, een midden, een einde. Een oorzaak, een gevolg. Een startpunt, een eindpunt.

Die manier van denken is evolutionair begrijpelijk: een dier dat oorzaak en gevolg niet kan koppelen, overleeft niet. Maar dezelfde mentale structuur die ons beschermt tegen roofdieren, maakt ons blind voor de dynamiek van de kosmos. De natuur werkt niet lineair. Ze werkt cyclisch. Ze werkt in spiralen, in terugkoppelingen, in patronen die zichzelf herhalen op steeds grotere en kleinere schalen. En toch blijft de moderne kosmologie vasthouden aan een lineair verhaal: het universum begon, het evolueert, en het zal eindigen. Maar wat als dat verhaal niet klopt? Wat als het universum niet lineair is, maar cyclisch? Wat als de Big Bang geen begin was, maar een faseovergang? Wat als de dood van een ster geen einde is, maar een transformatie?

Om dat te begrijpen, moeten we eerst de beperkingen van lineair denken blootleggen.

2.1 De menselijke blik is niet neutraal

We zien de wereld niet zoals hij is. We zien de wereld zoals wij zijn. Onze hersenen filteren, comprimeren, versimpelen. We zien geen absolute tijd, maar onze tijd. We zien geen absolute ruimte, maar onze schaal. We zien geen absolute beweging, maar relatieve beweging. Einstein liet zien dat tijd niet universeel is. Maar we gedragen ons nog steeds alsof hij dat wel is. We meten roodverschuiving alsof het een absolute snelheid is. We meten afstand alsof ruimte een vaste achtergrond is. We meten massa alsof het een intrinsieke eigenschap is.

Maar niets daarvan is waar. Alles is perspectief.

2.2 Hoe lineair denken paradoxen creëert

Wanneer je een cyclisch systeem probeert te beschrijven met lineaire logica, ontstaan er paradoxen. Niet omdat het systeem paradoxaal is, maar omdat het model dat is.

Voorbeelden:

- De Big Bang is een paradox: iets uit niets.